

ΓΛΩΣΣΑΡΙΟΝ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ.

(Συνίχαι. Ἰδε φιλιάδ. 193 σελ. 7.)

— 000 —

Συροκελάου. Πηγαινῶρχομαι. Κατὰ διαταγὴν ὅμως ἄλλου, ὡς γίνεται ὅλον καὶ ἐκ τῶν δύο προστακτικῶν ἐκ τῶν ὁποίων συντίθεται τὸ ῥήμα.

Κουφοκαίγομαι. Λέγομεν ὅτι πρᾶγμα τι κουφοκαίγεται, ἐννοοῦντες ὅτι καίεται σιγανὰ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ γεννηθῇ φλόξ.

Αναπαραδιά. Ἐλλειψις, σπάνις χρημάτων.

Δευτέρη. Κατάστιχον, σημειωματῆριον. Καὶ εἰς τὸ ἀστεῖον τοῦτο δίστιχον,

Ἔχω τραγῳδίαν νὰ σοῦ πῶ, καὶ τάχω στὸ δευτέρη·

Τὸ σπῆτι μ' εἶναι μακριὰ, ποῖος πάει νὰ μοῦ τὸ φέρῃ;

Παράβγαλμα. Sobriquet. Τὸ ἐπιπρόσθετον ἐπώνυμον τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τινὰς, χάριν ἐλαττώματος ἢ ἀρετῆς εἰς αὐτοὺς περὶ τρηθείσης, ἢ καὶ ἀπλῶς, χάριν ἀστεϊσμοῦ. Τοῦτο δὲ τὸ παράβγαλμα συμβαίνει πολλάκις ὥστε καὶ μὲ τὸν κεντρὸν νὰ καθιερωθῇ καὶ νὰ μείνῃ ὡς τὸ ἀληθές τοῦ φέροντος ἐπώνυμον, λησμονουμένου πλέον τοῦ πρώτου.

Ψευδός. Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ τὰ δύο σύμφωνα ρ καὶ σ, ἀλλ' ἀνταλλάσσων ταῦτα διὰ τοῦ δ καὶ θ,

Τραυλός. Ὁ δυσκολευόμενος εἰς τὴν ἀπαγγελίαν, καὶ ἀναμασσῶν τὰς λέξεις.

Μαράσκι, καὶ βύσσινο. Εἶδος ξυνοῦ κερκασίου, τὸ ὁποῖον συνήθως μεταχειρίζονται διὰ γλύκισμα.

Ζέρδαλο. Τὸ ἀλλαχοῦ ζαρταλεῦδι καὶ βερίκουχο.

Ντρυμώνω, καὶ Στρυμώνω. Ἰσως ἐκ τοῦ δρυμός. Περιορίζω, στενοχωρῶ. Μὴ μὲ στρυμώναις, δηλ. μὴ μὲ στενοχωρεῖς, τραχίξου ὀλίγον. Στρυμώνωχθῆτε νὰ χωρέσω κ' ἐγώ, δηλ. συμμαζωχθῆτε, στενοχωρηθῆτε ὥστε νὰ μείνῃ τόπος καὶ δι' ἐμέ. Ἡῶρηκα στρυμώνωξι, καὶ δὲν ἐμπῆκα, δηλ. ἦτο πολὺ πλῆθος συνηγμένων, καὶ δὲν ἔκρινα εὐλογον νὰ ἐμβῶ κ' ἐγώ.

Γκλουμώνω. Περιζώνω, περικυκλώνω. Μ' ἐγκλουμῶς ὁ κόσμος, δηλ. μὲ περιεκύκλωσε τὸ πλῆθος.

Γαργακηλιάου. Τὸ ἀλλαχοῦ Γαργαλεύω. (Ἰδ. Λεξ. Βυζ.)

Ψαρουλιάς. Ἐπὶ ῥῶ. Λέγομεν ὅτι τὸ δαῖνα πρᾶγμα μυρίζεται ψαρουλιάς, θέλοντες νὰ εἰπώμεν ὅτι ἔχει τὴν μυρωδίαν τοῦ ψαρίου. Κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον σχηματίζονται καὶ ἄλλα τοιοῦτου εἶδους ἐπὶ ῥήματα, ὡς λ. χ. κριατουλιάς, βαρβατουλιάς, νεκρουλιάς, κτ.λ.

Ψηλαφιῶ. Μαλάσσω διὰ τῶν δακτύλων πρᾶγμα τι, διὰ νὰ βεβαιωθῶ εἴτε ποίου εἶδους πρᾶγμα εἶναι, εἴτε εἰς ποῖον κατάρτασιν εὐρίσκεται.

Χουμάου. Ὀρμῶ (*).

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝΑ. Ἀλλ' ἄλλοι λέγεται χουμάω. Εἶναι δὲ καὶ τοῦ ὁρμῶ ἐμφαντικώτερον· α' ἔδωκε καὶ ἔδωκε κατ' ἐπὶ τῶν του, ὡς λαῦρος χεῖμαρρος ἐπέπεσεν. Ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος τοῦτου εἶναι τὸ χέω, ὅθεν καὶ τὸ χύμα, τὸ σημαίνον ῥεῖμα, ποταμόν.

Φελλός. Κοῦφος, ἐλαφρόμυαλος. Κατὰ μεταφορὰν ἴσως ἐκ τοῦ οὐσιαστικοῦ φελλός.

Κεφαλάργια. Κεφαλαλγία. Καὶ πετοκέφαλος.

Ζουλιῶ, καὶ Ζουλάου. Λυγίζω τι, χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ ἐπανέρχεται τὸ λυγισθὲν εἰς τὴν προτέραν του θέσιν. Δύναται τις λ. χ. νὰ ζουλίῃ τεμάχιον μοῦρδου ἢ ἄλλου μετάλλου, ὅχι δὲ καὶ τὸν κλῶνα δένδρου. Τοῦτον ἢ νὰ λυγίσῃ ἢ νὰ τσακίσῃ δύναται.

Ζουπάου. Πιέζω, θλίβω τι οὕτως ὥστε καὶ ὅπως νὰ χάσῃ τὸ πρῶτόν του σχῆμα, ὅθεν καὶ ἐφαρμόζεται εἰς πρᾶγματα φύσει μαλακὰ, ἐλαστικά.

Δοκιῶμαι. Ἐν Ζακύνθῳ ἀναγοριῶμαι. Τὸ Ἰταλ. accorgersi. Δὲν τὸ δοκῆθηκα, non me ne sono accorto.

Τρομάου. Τολμῶ. Κατ' ἀναγραμματισμὸν καὶ τροπήν τοῦ λ εἰς ρ.

Κωλαγλύφω. Κολακεύω. Ἐννοεῖται δὲ τὸ χαμερπῶς κολακεύειν. Εὐφυνέστατον, ἀλλὰ καὶ χυδαῖον.

Κολακυθίζω. Περιστρέφομαι εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἀλλὰ περιστρέφομαι ἀκουσίως· διαφέρει ἐπομένως τὸ ῥήμα τοῦτο κατὰ σημασίαν ἀπὸ τᾶλλα τὰ συνώνυμά του Τρογυρῶ, Κλωθογυρῶ, κτλ. Ταῦτα ἔχουν, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ σημασίαν μᾶλλον ἐκτεταμένην. Οὕτω λ. χ. ὁ θαλασπινὸς ὅστις λέγει ἐκολακυθίζαμε τρεῖς ὥραις ἀπὸς ἀπὸ τὸ λιμάνι, ἐκφράζει θαυμασίως τὴν ιδέαν του, καὶ χωρὶς νὰ ζητήσω ἄλλας ἐξηγήσεις, πάραυτα ἐννοῶ ὅτι ὅχι μόνον ἐπεθύμει καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ καὶ ὅτι τοῦτο συνέβη διότι ἦτον ἄκρα γαλήνη.

Ξωρίζω. (Τῆς κῆτας). Τὰς φοβίζω καὶ σκορποῦν.

Κότα. Ἡ ὄρηθα. — Εἶναι περίεργον ὅτι μερικὰ τῶν εἰς α' θηλυκοῦ γένους οὐσιαστικῶν δὲν σχηματίζουν, ὡς καὶ τᾶλλα, τὴν γενικήν εἰς ας, ἀλλὰ εἰς ὁς. Οὕτω λ. χ. ἐνῶ κλίνομεν Ἡ μάγνα, τῆς μάγνας, ἢ σκυῖλλα, τῆς σκυῖλλας, κτ.λ. δὲν κλίνομεν ποτὲ ἢ κέτα, τῆς κέτας, ἢ γυναῖκα, τῆς γυναῖκας, ἢ γάτα, τῆς γάτας, ἀλλὰ τῆς κοτὸς, τῆς γυναικὸς, τῆς γατὸς, καὶ πολὺ κακόζηλον ἤθελε φανῇ ἂν καὶ ταῦτα ἤθελέ τις τὰ κλίνει κατὰ τὸν γενικὸν καὶ ὄνα.

Κόκοτος, καὶ Κοκοτὸς, καὶ Κόκορος, καὶ Λέτος, καὶ Πέτειρος. Ὁ ἀλέκτωρ.

Φῶ.λε. Τὸ ἀλλαχοῦ Φωλείτης. (Ἰδ. Λεξ. Βυζαντ.)

Κοσοφώλης. Ἐπίθετον διδόμενον χλευαστικῶς εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγχοῦν νὰ μένουν περιορισμένοι εἰς τὴν οἰκίαν των, ἐξερχόμενοι αὐτῆς σπανίως.

Ρουχνίζω. Τὸ ἀλλαχοῦ Ροχαλλίζω (Ἰδ. Λεξ. Βυζαντίου).

Παραξοφαίνεται. Σύνθετον. Φαίνεται παράξενον. Ἐν χρήσει εἰς ὅλους τοὺς χρόνους, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ τρίτα πρόσωπα. Δὲ μοῦ παραξοφαίνεται. Μὴ σοῦ παραξοφαρῇ ἂν δὲν ἔρτω, κτλ.

Κωλοκάθομαι. Κάθημαι καταγῆς. Αἰότι δὲν ἀκουμβοῦν οἱ μηροὶ καὶ αἱ πλάται, ἀλλὰ τὰ ὀπίσθια ὑπερέρουν τὸ βάρος ὅλου τοῦ σώματος.

Ξερτόνομαι. Διὰ τὴν συνοδεύουσαν τὴν χάσπην ἐνίστε ἑκτασιν τῶν βραχιόνων ἢ καὶ ὅλου τοῦ σώματος. Τῶν ἀρχαίων τὸ σκορδινάομαι.

Ῥόδου. Εἶδος εὐώδους τριανταφύλλου, ἔχον πολ-
λά, μικρὰ καὶ πυκνοφυτευμένα φύλλα, χρώματος
βυσσίνου. Δικαίως ἄρα καὶ τὸ δημοτικόν·

Σὺρε, πουλί μου, σὲ καλὸ καὶ σιτὴν καλὴν τὴν ὥρα,
καὶ νὰ γινῇς ἡ τριτάτη σου τριαντάφυλλο καὶ ῥόδα.

Ῥοδίω. Γίνομαι ῥοδόχρους, καὶ εἰς τὴν σημασίαν
ταύτην τὸ μεταχειρίζομεθα μόνον ὅταν λέγωμεν.
Ῥοδίει ὁ οὐρανός, ῥοδίξ ἡ Ἀνατολή.

Ῥοδίει· ἡ Ἀνατολή· ἡ ἔριξ· μὲς τῇ αὐτῇ.

Πάν τὰ πουλάκια στὴ βουλή, πᾶν κ' ἡ ἄμορφος στὴ βρύση.

Εἰς τὴν μηχανικὴν ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ **Κοκκινίω.**
Ἐρρόδισε τὸ κρεμμύδι, δηλ. ἐπλήθη, ἀπέκτησε χρω-
μα. Ἀντὶ τοῦ καίω κατ' ἐπιφάνειαν. Ἐδωκα γὰρ
μοῦ σιδερώσῃ τὸ πουκάμισό μου, καὶ μοῦ τὸ ῥό-
δισε. **Κύττα πῶς ἐρρόδισας τὸ πάτωμα!** Εἰς τὴν
τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν τὸ μεταχειρίζομεθα
καὶ ὡς ἀμετάβητον καὶ ὡς μεταβητικόν, καὶ καθὼς
λέγομεν ἐρρόδισας τὸ πάτωμα, ἐρρόδισας τὸ πουκά-
μισο, οὕτω δυνάμεθα καὶ νὰ εἰπώμεν τὸ πάτωμα
ἐρρόδισα, ἐρρόδισε τὸ πουκάμισο.

Ῥοδοκοκκινίω. Ἀμετάβητον. Ἀποκτῶ τὸ χρω-
μα τοῦ ῥόδου, γίνομαι ῥοδόχρους· πάντοτε ἐπὶ ἀν-
θρώπων, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὰ τὸ αἰφνίδιον
τῆς αἰδοῦς ἐρύθημα εἰς τοὺς νέους.

Ξαρακοκκινίω. Γίνομαι κόκκινος, εἴτε ἀπὸ ζέ-
στην ὑπερβολικὴν, εἴτε ἀπὸ κόπον, εἴτε ἀπὸ θυμόν.

Ξανάγω. Βαθμὸς μεγαλειτέρου τοῦ **Ξαρακοκ-
κινίω.** Ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ
πραγμάτων. Καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων μὲν λέγομεν εἶναι
Ξαραμμένος—εἶναι **Ξαρακόκκινος**, ἀλλ' εἰς τὸν
ὑπέρτατον βαθμόν· τὸν **ἐξάναψ'** ἢ **θέρμη**, κτλ. Ἐπὶ
πραγμάτων δέ, **Σύμπα, νὰ Ξανάγουν** τὰ κάρθουνα,
καὶ ὅχι ν' **ἀνάγουν**, διότι εἶναι ἤδη ἀναμμένα.
Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, τὸ **Ξανάγω** εἶναι τὸ
Ἀνάγω εἰς μεγαλειτέρου βαθμόν.

Σιδερώμα. Ἡ ἐργασία ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας
μὲ σιδεροῦν τι ἐργαλεῖον θερμασμένον εἰς τὴν φω-
τίαν, περνοῦν τὰ φορέματ' αὐτὰ νὰ χάσουν ταῖς
δίπλαις των. Γαλλ. Repasser avec le fer. Καὶ
ῥῆμα **Σιδερόω**, καὶ τὸ ἐργαλεῖον **Σίδερο**.

Συμπάω. Φυσῶ τὴν φωτίαν ν' ἀνάψῃ, ὅχι ὅμως
καὶ διὰ τοῦ στόματος, ἀλλὰ δι' ἄλλου ἐργαλείου.
Ἄν ἀντὶ νὰ εἰπῇ τις **Σύμπα** τῇ φωτιά, ἤθελεν εἰπεῖ
Φέσα τῇ φωτιά, τότε ἤθελεν ἐννοεῖσθαι τὸ διὰ τοῦ
στόματος φύσημα.

Ξώδεσμα. Ἐπιρρ. Τὸ ἀλλαχοῦ **Ξώπετσα.** Ἡ
πέτρα μ' ἐπῆρε **ξώδεσμα**, δηλ. ἀπέρχασε χωρὶς νὰ
βλάβῃ εἰμὴ μόνον τὸ δέρμα μου.

Μεριτεύω. Γίνομαι μεσίτης ὥστε ἄλλος ν' ἀγα-
ράσῃ ἢ ὅπως δέηποτε ν' ἀποκτήσῃ πρᾶγμα. Διαφέρει
ἀπὸ τοῦ **Μεσιτεύω**. **Μεριτεύω** ἕνα τι, ἐννοεῖ τὸ ἀπλῶς
μηνύω, εἰδοποιῶ τὸν ἐπιθυμοῦντα περὶ τῆς ὑπάρ-
ξεως τοῦ πράγματος, ἢ, τὸ παλὺ, τῷ καθυποβάλλω
καὶ τὰ μίση διὰ τῶν ὁποίων δύναται νὰ τὸ ἀπο-
κτήσῃ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ φροντίσω ἢ καθόλου νὰ
ἐπεμβῶ εἰς τὰ περαιτέρω. **Ποῖος** σου τὸ μερίτεψε;
δηλ. ποῖος σε εἰδοποίησε, ποῖος ἐπέσθη ἢ αἰτία
ὥστε νὰ τ' ἀποκτήσῃς; Καὶ ἐν τῇ παροιμίᾳ·

Κλέφτης καὶ μεριτευτῆς, καὶ καλὸς ἄνθρωπος.
Ὅπου τὸ μεριτευτῆς ἐπὶ κακοῦ, διότι ἐννοεῖ τοῦ
κλέπτου τὸν μεριτευτήν.

Γεροκομάω. Περιποιῶμαι γέροντα ἢ ἀσθενῆ
ὑπηρετῶν καὶ φροντίζων δι' ὅλα τὰ κατ' αὐτὸν, ὡς
ἡ μήτηρ διὰ τὸ τέκνον.

Ἀναμεράω. Διευθετῶ, βάνω κάθε τι εἰς τὴν θέ-
σιν του. **Σὺρ' ἀναμέρα** τὸ σπῆτι, δηλ. βάλε τὰ
ἐπιπλά τὸ καθὲν εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ ὡς ἀμετά-
βητον· **Ἀναμέρα** γὰρ διαβῶ, δηλ. κάμε μου τόπον,
τραβίζον.

Ποτάζω. Εἶμαι κύριος, εἶμαι κάτοχος πράγματος.
Δὲν ποτάζω παρᾶ, δηλ. δὲν ἔχω οὐδὲ παρᾶ. Καὶ
ἀντὶ τοῦ ἀποκτῶ. **Ποῦ** τὰ πόταξες τόσα; δηλ.
ποῦ καὶ πῶς τ' ἀπέκτησες;

Ἀναδεύομαι. Ταῦτοσήμενον ἐνίοτε τοῦ **κουτιῶ-
μαι** (κινούμαι). Εἰς τὰς πλείους δὲ ὡς περιπτώ-
σεις τὰ δύο ταῦτα δὲν ἀνταλλάσσονται. Οὕτω λ. χ.
εἰς τὴν σημασίαν τοῦ δίδω σημαία ζωῆς, ὑπάρξεως,
λέγομεν **ἀναδεύτηκε** καὶ ὅχι **ἐκουνήθηκε** τὸ δεῖνα
πρᾶγμα. Τὸ **ἀναδεύομαι** εἶναι ὀλιγώτερον τοῦ **κου-
τιῶμαι**, καὶ εἰς τὴν ἀληθῆ του σημασίαν σημαίνει
τὸ **μόλις**, τὸ **ἐλαφρὰ** κινεῖσθαι.

Ἀναγλύβομαι. Γλύφω διὰ τῆς γλῶσσης τὰ ἐ-
πάνω χεῖλη, ὡς ἐνίοτε ἡ γάτα ὅταν νοστιμεύεται ἐ-
κείνο τὸ ὅποιον ἐφαγε. **Τί ἀναγλύβεις** σὰν τὴ γάτα;

Γοῖκος. Ὁ σωρὸς τῶν διαφόρων στρωσιδίων τὰ
ὅποια αἱ γυναῖκες μας διπλύνουν καὶ βάζουν κατὰ
τάξιν, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ
δωματίου (*).

Ποσινάδι, καὶ πέγυρο. Τὸ χονδρότερον μόνιον
τοῦ αλεύρου.

Κορκοσοῦρης. Ὁ ἐπὶ κακῇ σκοπῇ προδίδων ὅ, τι
ἄλλος θέλει νὰ μείνῃ μυστικόν. Διὰ πρᾶγματα ὅμως
μικροῦ λόγου ἄξια, καὶ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτ-
τον, ἀσυνεπῆ. Πλησιάζει μὲ τὸ Ἰταλ. **pettegolo.**
Κορκοσουριά, τὸ ἐλάττωμα.

Χωμός. Κίνησις κυλίας, διάρροια.

Κοκοκούρμαγος. Ὁ ἀψήρῳν συμβουλὴν ἢ προσ-
ταγὴν μεγαλειτέρου. Ἰδίως ἐπὶ παίδων.

Λοβόσταγος. Ἀνήσυχος, ἄτακτος. Ἐπὶ παίδων.

Ξελέστατος. Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐξωλέστατος, μο-
λονότι ἔχασε τώρα τὴν πρώτην του σημασίαν. Ἀνή-
συχος, ταρταχοποιὸς εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Καὶ τοῦτο
συνήθως ἐπὶ παίδων.

Ἰλιγκας. Ὁ ἀλλαχοῦ **Λώγιγκας.** (* Ἰδ. Λεξ. Βυζ.)

Μελοῦδι. Ὁ μυελὸς τῶν κοκκάλων.

Ἀναπνογά. Ἀναπνοή.

Ἀγερία. Ἡ λεπτοτάτη ἄμμος τοῦ αἰγιαλοῦ.

Κουτουροῦ. Καὶ τὰ κουτουροῦ. Ἐπιρρ. Στά τυ-
φλά, τυχαίως. **Πάρε** τὰ κουτουροῦ, δηλ. πάρε,
χωρὶς νὰ διαλέξῃς.

Ἀνασγουρλεύω. Βάλλω εἰς ἀταξίαν πρᾶγματα,
ζατῶν νὰ εὕρω τι. **Μὴ μ' ἀνασγουρλεύῃς** αὐτοῦ
μέσα. **Οὐλα** μοῦ τ' ἀνασγουρλεύεις.

(*) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ἐν Κωνσταντίνῳ. Λέγουσι γὰρ ὅτι, μέγα
ἐμμέριον ἐστὶν ἐπισωρεύονται στρώματα, ἐφακλώματα, κτλ.

Γρατσοῦνάου. Εὖω τι διὰ τῶν ὀνύχων ἢ διὰ βελόνης ὥστε καὶ ν' ἀφήσω ἐπ' αὐτοῦ σημεῖα. Λέγομεν Μ' ἰγγρατσούνησ' ἢ γάτα, δηλ. μ' ἐξέδαρε διὰ τῶν ὀνύχων της. Καὶ οὐσιαστικόν, γρατσοινιά.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Η ΤΑΣΣΩ.

Διήγημα

ὑπὸ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΛΕΒΕΝΤΗ.

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. 193 σελ. 8).

—οοο—

Δ'.

Ἐν θερινῇ τινι ἡμέρᾳ ὁ Δημήτριος ἐπανήρχετο ἐξ Ἀργυροκάστρου ἔνθα εἶχε μεταβῆ χάριν ἰδίων ὑποθέσεων. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὴν δεξιάν τοῦ Κυλιδνοῦ ὄχθην, διευθύνετο πρὸς τὸν οἶκόν του· ὁ ἥλιος πρὸ τινων στιγμῶν εἶχε δύσει, ὁ δὲ ὄγκος τῶν πρὸς δυσμᾶς ὀρέων, σκιάσας τὴν κοιλάδα, ἐνέχυσέ τι ζοφῶδες, προσφιλές εἰς τῆς νυκτὸς τὰ πτηνά, ὥστε περιέπταντο ἤδη καὶ ἀστραπηδὸν διέβαινον πρὸ τοῦ ὁδοιπόρου. Τότε κατὰ τὴν τροπὴν τῆς ὁδοῦ ἔνθεν μὲν ἐχούσης κατωφέρειαν ὁπωσοῦν κρημνώδη, ἔνθεν δὲ ἀνωφέρειαν καλυπτομένην ὑπὸ δάσους ῥητινοστάχτου πεύκης, ἤκουσεν, οὐχὶ μακρὰν εἰς τὸ δάσος, κρότον πυροβόλου καὶ μετὰ τοῦτον ὁλοφύρμους. Στραφεὶς λοιπὸν διευθύνθη πρὸς τὴν φωνήν, καὶ εὗρεν ἄνθρωπον καίμενον ἐντὸς αἱμάτων, σπαράττοντα τὰ μέλη καὶ ἐκπέμποντα γόους ὀδύνης. Ὁ Δημήτριος, ἂν καὶ δὲν ἠδυνήθη οὐδεμίαν νὰ λάβῃ ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, σχίσας μ' ὄλον τοῦτο τὰ πρὸς τὸν ὦμον ἐνδύματα τοῦ πάσχοντος, εὗρε βαθεῖαν σφαίρας πληγὴν τοῦ δὲ χρόνου μὴ ἐπιτρέποντος, καὶ τῆς περιστάσεως ἐπαιγούσης, ἔθεσεν ἐπὶ τὸν ἵππον τὸν τραυματίαν, συνήγαγε τὰ ὀλίγα τούτου πράγματα, καὶ τοῦ φορτηγοῦ προπορευομένου, ἐξεκίνησεν ἄνευ ἀναβολῆς πρὸς τὰ ἴδια.

Ὅτε ἦλθεν, ἔδραμεν ἡ οἰκογένειά του πρὸς ὑποδεξίωσιν· ἀλλ' ἰδόντες τὸ δυστύχημα παρημέλησαν καὶ αὐτὸν τὸν συνήθη τῆς ἐλεύσεως χαιρετισμόν, καὶ ἀμιλλώμενοι ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ περιθαλψῶσι τὸν πάσχοντα. Καὶ παρασκευάσαντες ὅσον τάχιον κοίτην καὶ κλίνην κατ' ἀλλήλον μετεκόμισαν τὸν τραυματίαν.

Εὐτυχῶς ὁ Δημήτριος εἶχε χειρουργικὰς τινὰς γνώσεις, ἴσως τοῦλάχιστον μὲ τὰς τῶν ἐπ' ἀγγελιομένων εἰς τὰς πέριξ κώμας τὴν ἐπιστήμην. Ὅθεν ἀνέλαβεν ὁ ἴδιος τὴν θεραπείαν, βοηθούμενος τὰ μέγιστα ἀπὸ τὴν φιλάνθρωπον προθυμίαν ἣν ἐδείκνυν οἱ περὶ αὐτόν, καὶ ἥτις διετηρήθη ἀναλλοίωτος μέχρι τῆς ἐντελοῦς τοῦ πάσχοντος ἀναρρώσεως.

Καὶ διήρκεσε μὲν ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας ἡ θερα-

πεία, ἐγένετο ὁμῶς τελεία μηδὲν ἀφείσα, ὥς πολὺ λάκεις συμβαίνει, ἀποτέλεσμα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ μόνη πληροφορία ἦν ἔλαβεν ἡ φιλάνθρωπος οἰκογένεια ἦτον αὕτη· ὅτι ὁ πάσχων ἦτο Τουρκαλβανός, ἐκ τῆς πολυμελοῦς τῶν Καραμουρατάδων φυλῆς ἥτις πρὸ ἐξηκονταετηρίδος ἠρνήθη τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν, ὥς μὴ ἐσχυσᾶν ἐντὸς ὁρισθείσης παρ' αὐτῶν τούτων προθεσμίας νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ τῆς τῶν Μωαμεθανῶν ὁμότητος· ὅτι διατελεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Σατράπου Ἀλῆ Χοϊνίτζας, καὶ ὅτι καλεῖται Μουσταφᾶς.

Καὶ μ' ὅλον ὅτι διάφοροι ἐνδείξεις ἐμήνουν ὅτι ὁ παθὼν ἐτραυματίσθη ἀπ' ἐαυτοῦ, ὅτι πρὸ τοῦ συμβάντος ἐνέδρευε παρὰ τὴν ὁδὸν κακὸτυχόν τινα διαβάτην, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἐτραυματίζετο, πιθανόν ὁ σωτὴρ αὐτοῦ νὰ ἐσυγκαταλέγετο εἰς τὸν κατάλογον τῶν ὑπ' αὐτοῦ θυμάτων, οὐδεὶς ἔλαβεν ποτε τὴν ἀδιακρίσιν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἀπὸ αὐτὸς ἐσιώπα. Ὄρατε ὁμῶς τινὰς πρὸ τῆς ἀπὸ τοῦ οἴκου ἀναχωρήσεως τοῦ Τουρκαλβανοῦ, ὁ Δημήτριος σκεφθεὶς ἀπεφάσισε ν' ἀποτείνῃ ἐπιτηδεύειν τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ὅχι ὅτι ἠλπιζε ν' ἀκούσῃ ἀμέσως παρὰ δολίου τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι οὐδὲν ἐνόησε καὶ ὅτι οὐδὲν ὑποπτεύεται, οὕτω δὲ ν' ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ταπείνωσιν τῆς ψυχῆς τοῦ εὐεργετηθέντος καὶ ν' ἀφήσῃ αὐτὴν ἐλευθέραν εἰς τὸ αἶσθημα τῆς μεταμελείας καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Δημητρίου δὲν ἐπαραδέχετο τὰς ἐμφύτους τῆς ψυχῆς διαθέσεις, ὅθεν ἐθεώρει μεταβλητέαν ἐκάστην τῶν ιδιοτήτων αὐτῆς· ἐφρόνει δὲ ὅτι καθὼς ἵνα πολεμήσῃ τις τὰ τοῦ σώματος ὑλικά πάθη, μεταχειρίζεται συνδυασμούς τῆς ὕλης, οὕτω, καὶ διὰ τὰ τῆς ψυχῆς, πρόσφορά εἰσιν ἰάματα οἱ συνδυασμοὶ τῶν παθῶν της.

Ὅθεν ἐνῶ συνεγύοντο τὴν τελευταίαν φορὰν τὸν ἄρτον τοῦ ἐναρέτου, καὶ ὁ Μουσταφᾶς μὲ ὀφθαλμούς δακρυβεγμένους ἐξέφραζε πρὸς τὴν οἰκογένειαν, καὶ κυρίως πρὸς τὸν οἰκογενειάρχην, τὴν ἀπειρὸν αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην, ὑποσχόμενος ἀφευκτὸν ἀνταπόδοσιν ἥς ἔλαβεν εὐεργεσίας,

— Φίλε Μουσταφᾶ, εἶπεν ὁ Δημήτριος, δόξαζέ τὸν Θεόν, διότι εἰς ἐκεῖνον μόνον χρεωστεῖς τὴν σωτηρίαν σου· ἀλλὰ δὲν μὲ λέγεις, γνωρίζεις πρὸς τί καὶ τίς σὲ ἔφερεν εἰς ἣν σὲ εὖρον κατὰστασιν;

Εἰς ταύτην τὴν ἐρώτησιν ὁ Μουσταφᾶς ἐσκυθρώπασε, διότι ἐσωτερικῇ τις πάλιν συνέδη ἐν αὐτῷ, καὶ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν ἀνδρικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν ἀνέβη εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἡ ἰδέα τοῦ τιμίου καὶ τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ὁμῶς τοσοῦτον ἀνεπαισθητῶς ὥστε ταχέως ἐπεκράτησαν ἐκ νέου αἱ βίαιαι καὶ κτηνώδεις αὐτοῦ ῥοπαί. Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἄρνησις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦσαν ἀνοσιουργήματα, ἀπάντησε τὰ ἑξῆς·

— Μὴ δὲ τὸν ξέρω, Κύρ Δημήτρι; μὰ ἐλπίζω νὰ τὸν μάθω καὶ σὰν ξανανταμωθῶμε σοῦ τὸν λέγω. Ἐλθσμένει ὁ ἄθλιος ὅτι τὸ τουφέκι του εὐρέθη κεκόνον καὶ καπνίζον εἰσέτι κατὰ τὴν ὁπὴν.